

Boštjan M. Zupančič

DESET PESMI

I.

Kepe ožete megle,
črnorjava kostanjevina,
klavirske kadence
se osipajo v jutru
na koncu drevoreda.

Čas slovesa od zavez.

O brat, bežiš
z dotikom iz Sikstinske kapele.
Veter trga solze iz oči,
vedno vedno vedno
samo odhodi.

Brez dušen — ti si moja duša:
kapitan ladje
na mostu sklepam zaroto z obzorji.

II.

Kar nas je,
se prepoznamo.
V naslikanih kretnjah,
v solo oboi,
v zadnjem stavku slovesa orožju,
v nizih kratkih modrosti,
v Judovi prvi molitvi,
v ornamentalni monumentalnosti,
v divizijah na pohodu
po vsakokratnih rojstvih
in dejavni mehkovih.

Tu svetleči snom nima posrednice,
muza se ne muza,
take nas vabi neznanec.

III.

Daimonos, da me vodiš
skozi razlite akvarele,
ob zasneženih bregovih rek,
mimo obloženih smrečij in belih tihot —
od resnice večji privid.

Slepo sem ti sledil,
nekogaršnji angel,
na pohodu kohort duh Aleksandra,

da sva podjarmila krog in mesto.

Prikrite povedi njih,
ki jim smrt ni le strast.
Še predno se posuši akvarel zgodovine,
so uresničene moje
vojne napovedi.

IV.

Ob koncu vseh doganaj
ko ni borb in ne pogajanj,
prav na dnu aleje,
prišel je odondod
arhangel Sebastos,
nežen in krut.

Usode znanilec, klicar,
prižigalec luči,
izklicevalec cene.
V zapestjih vežeš usodo
in fantka zvabiš v svet,
da večam razdalje
na poteh, posutih
z drobnim gramozom.

Glej, znanilec idej,
za katere bi se umiralo,
nič več!
Sedaj podpičja namesto klicajev.

Takšen je kontrapunkt
s prihodnostjo.

V.

Sveti Janez je poslal patos
na Patmos,
vrgel naključnost na početje,
da se je scefjala rdeča nit,
katero duša prede
iz možnih nesmislov sveta.

Grizejo strdke malih koristi,
spodnašajo razmahe,
s plosko grabežljivostjo segajo
krupjeji seštevkov.

Na povratku od daleč
si stal pod stopnicami,
da se ozrem,
in me prezrto spregledal.

VI.

Na sveti Ireni,
na črnem vulkanskem sedlu,
zvečer,
sem z napačno kretnjo
zapravil belo oblino.

Zanihala so ozvezdja,
ker se je spenil en sam val,
ker sem zamudil smrt,
sem se zvil v črevnato struno,
da brnim po vozliščih.

Več resnice je v nezgodenem,
ki šele bo val.

VII.

Če se (mi) bo dalo,
bom nekega dne
povedal resnico,
zaradi katere je izpil strup
ujed, ujetih v kožne gube.

Brez zarote
gre rotnje
iz reda v rod.

Lahko ga zamolčim,
da se ustavi
upočasnitev,
ki je čas.

VIII.

Življenje je presek spolnih interesov —
kot žarometi svetijo in vsaka
toplina je naphana s hormoni.
Brez njih je hiralnica
in pridobitne treznosti
in povešene riti neljubljenih žensk.
Kaj sem slutil tistega sedemnajstega aprila,
aprila na Glasbeni matici,
ko je dirigent rekel,
da je zdaj zunaj že topleje in
da odprimo okna in smo potem
igrali, da nisem slišal svojega čela.
In še ni bilo prekletih avtomobilov,
ki so vse pokvarili,
zaradi tistih, ki se v resnici nimajo
kam premakniti.
Vsaka pesem je objem narave
in ima mehke zlate dlačice.

IX.

Vsaka ljubezen je drugačna.
Čarovnica ima koščene roke,
je oblečena v črno in ima temno polt.
Že davno so se vse vloge obrnile
in kako odplavlja tiste, ki hvalijo
notranje strani stegen.
Kot kisli dež pada dolgčas po nas,
da bodo odpadli vršički vseh smereh.
S tovornjaki odvažajo trupla veselij,
vse konsolacije se selijo iz otroštva,
da so pri osemnajstih že iztrošene.
Še pesmi ne zdrže časa.

X.

Tango je Bach za Španke,
glorija v iztegnjenih rokah,
tovarna čustev, slapovi zaprepaščenj,
obrnjen tornado,
da te dvigne gor v nič.
Rodite se še enkrat,
rôdi se tudi ti, ki to bereš,
ker te strastno ljubim,
poljubljam te na prsne bradavice,
dvigam te na rokah,
darujem te,
vržem te v orbito,
da se ti razpoči časnost.